

Sección 27. Ministerio de Vivenda.

Servizo 09: Dirección Xeral de Arquitectura e Política de Vivenda.

Concepto orzamentario	Anualidades e importes en miles de euros				Máximo de compromisos no período
	2009	2010	2011	2012	
27.09.261N.752	474.662,44	316.538,78	123.427,11	67.569,36	982.197,69

Dous. Os límites anteriores poderanse modificar mediante acordo de Consello de Ministros de conformidade co procedemento previsto no artigo 47 da Lei 47/2003, do 26 de novembro, xeral orzamentaria.

ANEXO XVIII

Asunción de débeda de Renfe-Operadora e ADIF (artigo 52.1)

Relación de débedas da entidade pública empresarial Administrador de Infraestruturas Ferroviarias que o Estado asume con efectos do 1 de xaneiro de 2008:

Clase de débeda	Importe asumido - Euros	Tipo de referencia - Porcentaxe	Primeiro ou único período de amortización	Último período de amortización
Banco Europeo de Investimentos	15.945.482,05	5,07	2008	2010
Banco Europeo de Investimentos	26.029.404,83	3,89	2008	2011
Banco Europeo de Investimentos	40.903.350,52	3,64	2008	2011
Banco Europeo de Investimentos	43.709.971,24	Variable BEI	2008	2014
Banco Europeo de Investimentos (1)	6.351.065,39	Variable BEI	2016	2033
Total xeral	132.939.274,03			

(1) Préstamo por importe de 98.281.960,73 €, do que se asigna 6.351.065,39 € ao anexo XVIII e 91.930.895,34 € ao anexo XIX.

Relación de débedas da entidade pública empresarial Renfe-Operadora que o Estado asume con efectos do 1 de xaneiro de 2008:

Clase de débeda	Importe asumido - Euros	Tipo de referencia - Porcentaxe	Primeiro ou único período de amortiza- ción	Último período de amortiza- ción
La Caixa	81.145.020,62	Fixo	2008 ⁽²⁾	
Total xeral ..	81.145.020,62			

(2) Amortización anticipada.

ANEXO XIX

Asunción de débeda de Renfe-Operadora e ADIF (Artigo 52.2)

Relación de débedas da entidade pública empresarial Administrador de Infraestruturas Ferroviarias que o Estado asume con efectos do 1 de xaneiro de 2008:

Clase de débeda	Importe asumido - Euros	Tipo de referencia - Porcentaxe	Primeiro ou único período de amortiza- ción	Último período de amortiza- ción
Banco Europeo de Investi-mentos(1) ..	91.930.895,34	Variable BEI	2016	2033

(1) Préstamo por importe de 98.281.960,73 €, do que se asigna 6.351.065,39 € ao anexo XVIII e 91.930.895,34 € ao anexo XIX.

22296 LEI 52/2007, do 26 de decembro, pola que se recoñecen e amplían dereitos e se establecen medidas en favor de quen padeceu persecución ou violencia durante a Guerra Civil e a Ditadura. («BOE» 310, do 27-12-2007.)

JUAN CARLOS I

REI DE ESPAÑA

Saiban todos os que a viren e a entenderen que as Cortes Xerais aprobaron e eu sanciono a seguinte lei:

EXPOSICIÓN DE MOTIVOS

O espírito de reconciliación e concordia, e de respecto ao pluralismo e á defensa pacífica de todas as ideas, que guiou a Transición, permitiunos dotarnos dunha Constitución, a de 1978, que traduciu xuridicamente esa vontade de reencontro dos españois, articulando un Estado social e democrático de dereito con clara vocación integradora.

O espírito da Transición dá sentido ao modelo constitucional de convivencia máis fecundo que nunca gozamos e explica as diversas medidas e dereitos que se foron recoñecendo, desde a orixe mesma de todo o período democrático, en favor das persoas que, durante os decenios anteriores á Constitución, sufriron as consecuencias da guerra civil e do réxime ditatorial que a sucedeu.

Pese a ese esforzo legislativo, quedan aínda iniciativas por adoptar para lles dar cumprida e definitiva resposta ás demandas deses cidadáns, presentadas tanto no ámbito parlamentario como por distintas asociacións cívicas. Trátase de peticións lexítimas e xustas, que a nosa democracia, apelando de novo ao seu espírito fundacional de concordia, e no marco da Constitución, non pode deixar de atender.

Por isto mesmo, esta lei atende o manifestado pola Comisión Constitucional do Congreso dos Deputados que, o 20 de novembro de 2002, aprobou por unanimidade unha proposición non de lei en que o órgano de representación da cidadanía reiteraba que «ninguén se pode sentir lexitimado, como aconteceu no pasado, para utilizar a violencia coa fina-

lidade de impor as súas conviccións políticas e establecer réximes totalitarios contrarios á liberdade e dignidade de todos os cidadáns, o que merece a condena e repulsa da nosa sociedade democrática». Esta lei asume esta declaración así como a condena do franquismo contida no Informe da Asemblea Parlamentaria do Consello de Europa asinado en París o 17 de marzo de 2006, en que se denunciaron as graves violacións de dereitos humanos cometidas en España entre os anos 1939 e 1975.

É hora, así, de que a democracia española e as xeracións vivas que hoxe desfrutan dela honren e recuperen para sempre a todos os que directamente padeceron as inxustizas e os agravios producidos, por uns ou outros motivos políticos ou ideolóxicos ou de crenzas relixiosas, naqueles dolorosos períodos da nosa historia. Desde logo, os que perderon a vida. Con eles, as súas familias. Tamén os que perderon a súa liberdade, ao padecer prisión, deportación, confiscación dos seus bens, traballos forzosos ou internamentos en campos de concentración dentro ou fóra das nosas fronteiras. Tamén, en fin, os que perderon a patria ao seren empuxados a un longo, arrepicante e, en tantos casos, irreversible exilio. E, por último, os que en distintos momentos loitaron pola defensa dos valores democráticos, como os integrantes do corpo de carabineiros, os brigadistas internacionais, os combatentes guerrilleiros, cuxa rehabilitación foi unanimemente solicitada polo Pleno do Congreso dos Deputados do 16 de maio de 2001, ou os membros da Unión Militar Democrática, que se autodisolveu coa celebración das primeiras eleccións democráticas.

Neste sentido, a lei senta as bases para que os poderes públicos leven a cabo políticas públicas dirixidas ao coñecemento da nosa historia e ao fomento da memoria democrática.

Esta lei parte da consideración de que os diversos aspectos relacionados coa memoria persoal e familiar, especialmente cando se viron afectados por conflitos de carácter público, forman parte do estatuto xurídico da cidadanía democrática, e como tales son abordados no texto. Recoñécese, neste sentido, un dereito individual á memoria persoal e familiar de cada cidadán, que encontra a súa primeira manifestación na lei no recoñecemento xeral que nela se proclama no seu artigo 2.

En efecto, nese precepto faise unha proclamación xeral do carácter inxusto de todas as condenas, sancións e expresións de violencia persoal producidas, por motivos inequivocamente políticos ou ideolóxicos, durante a Guerra Civil, así como as que, polas mesmas razóns, tiveron lugar na ditadura posterior.

Esta declaración xeral, contida no artigo 2, complementábase coa previsión dun procedemento específico para obter unha declaración persoal, de contido rehabilitador e reparador, que se abre como un dereito a todos os prexudicados, e que poderán exercer eles mesmos ou os seus familiares.

No artigo 3 da lei declárase a ilexitimidade dos tribunais, xurados ou órganos de calquera natureza administrativa creados con vulneración das máis elementais garantías do dereito a un proceso xusto, así como a ilexitimidade das sancións e condenas de carácter persoal impostas por motivos políticos, ideolóxicos ou de crenzas relixiosas. Sublíñase, así, de forma inequívoca, a carencia actual de vixencia xurídica daquelas disposicións e resolucións contrarias aos dereitos humanos e contribúese á rehabilitación moral dos que sufriron tan inxustas sancións e condenas.

Neste sentido, a lei inclúe unha disposición derogatoria que, de forma expresa, priva de vixencia xurídica a aquelas normas ditadas baixo a Ditadura manifestamente represoras e contrarias aos dereitos fundamentais co dobre obxectivo de proclamar a súa formal expulsión do ordenamento xurídico e impedir a súa invocación por calquera autoridade administrativa e xudicial.

Nos artigos 5 a 9 establécese o recoñecemento de diversas melloras de dereitos económicos xa recollidos no noso ordenamento. Nesta mesma dirección, prevese o dereito a unha indemnización en favor de todas aquelas persoas que

perderon a vida en defensa da democracia, da democracia que hoxe todos desfrutamos, e que non recibiran ata o de agora a compensación debida (artigo 10).

Recóllense diversos preceptos (artigos 11 a 14) que, atendendo tamén neste ámbito unha moi lexítima demanda de non poucos cidadáns, que ignoran o paradiro dos seus familiares, algúns aínda en fosas comúns, prevén medidas e instrumentos para que as administracións públicas faciliten, aos interesados que o soliciten, as tarefas de localización e, de ser o caso, identificación dos desaparecidos, como unha última proba de respecto cara a eles.

Establécese, así mesmo, unha serie de medidas (artigos 15 e 16) en relación cos símbolos e monumentos conmemorativos da Guerra Civil ou da Ditadura, sustentadas no principio de evitar toda exaltación da sublevación militar, da Guerra Civil e da represión da Ditadura, no convencemento de que os cidadáns teñen dereito a que así sexa, a que os símbolos públicos sexan ocasión de encontro e non de enfrontamento, ofensa ou agravio.

O lexislador considera de xustiza facer un dobre recoñecemento singularizado. En primeiro lugar, aos voluntarios integrantes das brigadas internacionais, aos cales se lles permitirá acceder á nacionalidade española sen necesidade de que renuncien á que teñen ata este momento (artigo 18); e, tamén, ás asociacións cidadás que se significasen na defensa da dignidade das vítimas da violencia política a que se refire esta lei (artigo 19).

Co fin de facilitar a recompilación e o dereito de acceso á información histórica sobre a Guerra Civil, a lei reforza o papel do actual Arquivo Xeral da Guerra Civil Española, con sede en Salamanca, integrándoo no Centro Documental da Memoria Histórica tamén con sede na cidade de Salamanca, e establecendo que se lle dea traslado de toda a documentación existente noutros centros estatais (artigos 20 a 22).

Esta lei amplía a posibilidade de adquisición da nacionalidade española aos descendentes ata o primeiro grao dos que fosen orixinariamente españois. Con isto satisfáise unha lexítima pretensión da emigración española, que inclúe singularmente os descendentes dos que perderon a nacionalidade española polo exilio a consecuencia da Guerra Civil ou da Ditadura.

En definitiva, esta lei quere contribuír a pechar feridas aínda abertas nos españois e a dar satisfacción aos cidadáns que sufriron, directamente ou na persoa dos seus familiares, as consecuencias da traxedia da Guerra Civil ou da represión da Ditadura. Quere contribuír a iso desde o pleno convencemento de que, afondando deste modo no espírito do reencontro e da concordia da Transición, non son só eses cidadáns os que resultan recoñecidos e honrados, senón tamén a democracia española no seu conxunto. Non é tarefa do lexislador implantar unha determinada memoria colectiva. Pero si é deber do lexislador, e cometido da lei, reparar as vítimas, consagrar e protexer, co máximo vigor normativo, o dereito á memoria persoal e familiar como expresión de plena cidadanía democrática, fomentar os valores constitucionais e promover o coñecemento e a reflexión sobre o noso pasado, para evitar que se repitan situacións de intolerancia e violación de dereitos humanos como as vividas daquela.

Este é o compromiso a que o texto legal e as súas consecuencias xurídicas responden.

Artigo 1. *Obxecto da lei.*

1. Esta lei ten por obxecto recoñecer e ampliar dereitos a favor dos que padeceron persecución ou violencia, por razóns políticas, ideolóxicas, ou de crenza relixiosa, durante a Guerra Civil e a Ditadura, promover a súa reparación moral e a recuperación da súa memoria persoal e familiar, e adoptar medidas complementarias destinadas a suprimir elementos de división entre os cidadáns, todo iso co fin de fomentar a cohesión e solidariedade entre as diversas xeracións de españois arredor dos principios, valores e liberdades constitucionais.

2. Mediante a presente lei, como política pública, preténdese o fomento dos valores e principios democráticos, facilitando o coñecemento dos feitos e circunstancias acaecidos durante a Guerra Civil e a Ditadura, e asegurando a preservación dos documentos relacionados con ese período histórico e depositados en arquivos públicos.

Artigo 2. *Recoñecemento xeral.*

1. Como expresión do dereito de todos os cidadáns á reparación moral e á recuperación da súa memoria persoal e familiar, recoñécese e declárase o carácter radicalmente inxusto de todas as condenas, sancións e calquera forma de violencia persoal producidas por razóns políticas, ideolóxicas ou de crenza relixiosa, durante a Guerra Civil, así como as sufridas polas mesmas causas durante a Ditadura.

2. As razóns a que se refire o punto anterior inclúen a pertenza, colaboración ou relación con partidos políticos, sindicatos, organizacións relixiosas ou militares, minorías étnicas, sociedades secretas, loxas masónicas e grupos de resistencia, así como o exercicio de condutas vinculadas con opcións culturais, lingüísticas ou de orientación sexual.

3. Así mesmo, recoñécese e declárase a inxustiza que supuxo o exilio de moitos españois durante a Guerra Civil e a Ditadura.

Artigo 3. *Declaración de ilexitimidade.*

1. Declárase a ilexitimidade dos tribunais, xurados e calquera outro órgano penal ou administrativo que, durante a Guerra Civil, se constituísen para impor, por motivos políticos, ideolóxicos ou de crenza relixiosa, condenas ou sancións de carácter persoal, así como a das súas resolucións.

2. Por seren contrarios a dereito e vulneraren as máis elementais exixencias do dereito a un xuízo xusto, declárase en todo caso a ilexitimidade do Tribunal de Represión da Masonaría e o Comunismo, o Tribunal de Orde Pública, así como os tribunais de responsabilidades políticas e consellos de guerra constituídos por motivos políticos, ideolóxicos ou de crenza relixiosa de acordo co disposto no artigo 2 da presente lei.

3. Igualmente, decláranse ilexítimas, por vicios de forma e fondo, as condenas e sancións ditadas por motivos políticos, ideolóxicos ou de crenza por calquera tribunal ou órgano penal ou administrativo durante a Ditadura contra os que defenderon a legalidade institucional anterior, pretendieron o restablecemento dun réxime democrático en España ou intentaron vivir conforme opcións amparadas por dereitos e liberdades hoxe recoñecidos pola Constitución.

Artigo 4. *Declaración de reparación e recoñecemento persoal.*

1. Recoñéceselles o dereito a obter unha declaración de reparación e recoñecemento persoal aos que durante a Guerra Civil e a Ditadura padeceron os efectos das resolucións a que se refiren os artigos anteriores.

Este dereito é plenamente compatible cos demais dereitos e medidas reparadoras recoñecidas en normas anteriores, así como co exercicio das accións que procederen perante os tribunais de xustiza.

2. Terán dereito a solicitar a declaración as persoas afectadas e, en caso de que estas falecesen, o cónxuxe ou persoa ligada por análoga relación de afectividade, os seus ascendentes, os seus descendentes e os seus colaterais ata o segundo grao.

3. Así mesmo, poderán solicitar a declaración as institucións públicas, logo de acordo do seu órgano colexiado de goberno, respecto de quen, carecendo de cónxuxe ou dos familiares mencionados no punto anterior, desempeñase cargo ou actividade relevante nelas.

4. As persoas ou institucións previstas nos puntos anteriores poderán solicitar do Ministerio de Xustiza a expedición da declaración. Para tal fin, poderán achegar toda a documentación que sobre os feitos ou o procedemento conste no

seu poder, así como todos aqueles antecedentes que se consideren oportunos.

5. A declaración a que se refire esta lei será compatible con calquera outra fórmula de reparación prevista no ordenamento xurídico e non constituirá título para o recoñecemento de responsabilidade patrimonial do Estado nin de calquera Administración pública, nin dará lugar a efecto, reparación ou indemnización de índole económica ou profesional. O Ministerio de Xustiza denegará a expedición da declaración cando non se axuste ao disposto nesta lei.

Artigo 5. *Mellora das prestacións recoñecidas pola Lei 5/1979, do 18 de setembro, de recoñecemento de pensións, asistencia médico-farmacéutica e asistencia social a favor das viúvas, fillos e demais familiares dos españois falecidos como consecuencia ou con ocasión da pasada Guerra Civil.*

1. Co fin de completar a acción protectora establecida pola Lei 5/1979, do 18 de setembro, de recoñecemento de pensións, asistencia médico-farmacéutica e asistencia social a favor das viúvas, fillos e demais familiares dos españois falecidos como consecuencia ou con ocasión da pasada Guerra Civil, modifícanse as letras a) e c) do número 2 do seu artigo primeiro, que quedan redactadas como segue:

«a) Por feridas, enfermidade ou lesión accidental orixinadas como consecuencia da guerra.

c) Como consecuencia de actuacións ou opinións políticas e sindicais, cando se poida establecer así mesmo unha relación de causalidade persoal e directa entre a Guerra Civil e o falecemento.»

2. As pensións que se recoñezan ao abeiro do disposto no punto anterior terán efectos económicos desde o primeiro día do mes seguinte á data de entrada en vigor desta lei, sendo de aplicación, de ser o caso, as normas que regulan a caducidade de efectos no réxime de clases pasivas do Estado.

Artigo 6. *Importe de determinadas pensións de orfandade.*

1. A contía das pensións de orfandade en favor de orfos non incapacitados maiores de vinte e un anos causadas por persoal non funcionario ao abeiro das leis 5/1979, do 18 de setembro, e 35/1980, do 26 de xullo, establécese en 132,86 euros mensuais.

2. Ás pensións de orfandade a que se refire o presente artigo seralles de aplicación o sistema de complementos económicos vixentes e experimentarán as revalorizacións que establezan as leis de orzamentos xerais do Estado para cada ano.

3. O disposto nos dous puntos anteriores terá efectividade económica desde o primeiro día do mes seguinte á data de entrada en vigor da presente lei, sen prexuízo das normas que sobre caducidade de efectos rexen no réxime de clases pasivas do Estado.

Artigo 7. *Modificación do ámbito de aplicación das indemnizacións a favor dos que sufriron prisión como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, de amnistía.*

1. Co fin de incorporar supostos no seu día excluídos da concesión de indemnizacións por tempos de estancia en prisión durante a Ditadura, modifícanse os puntos un e dous da disposición adicional décimo oitava da Lei 4/1990, do 29 de xullo, de orzamentos xerais do Estado para o ano 1990, que quedan redactados como segue:

«Un. Quen acredite ter sufrido privación de liberdade en establecementos penais ou en batallóns disciplinarios, en calquera das súas modalidades, durante tres ou máis anos, como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, e tivesen cumprida a idade de sesenta anos no 31 de decembro

de 1990, terán dereito a percibir por unha soa vez unha indemnización de acordo coa seguinte escala:

Tres ou máis anos de prisión: 6.010,12 €.
Por cada tres anos completos adicionais: 1.202,02 €.

Dous. Se o causante do dereito a esta indemnización falecese, e o 31 de decembro de 1990 puidese ter cumpridos sesenta anos de idade, terá dereito a ela o cónxuxe supérstite, que sexa pensionista de viuvez por tal causa ou que, mesmo non tendo esta condición, acredite ser cónxuxe viúvo do causante.»

2. Engádense un punto dous bis e un punto sete á disposición adicional décimo oitava da Lei 4/1990, do 29 de xullo, de orzamentos do Estado, coa seguinte redacción:

«Dous bis. Unha indemnización de 9.616,18 € reconeceráselle ao cónxuxe supérstite de quen, tendo sufrido privación de liberdade por tempo inferior a tres anos como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, fose condenado por eles a pena de morte efectivamente executada e non vise reconecida no seu favor, por esta circunstancia, pensión ou indemnización con cargo a algún dos sistemas públicos de protección social.»

«Sete. Quen se considere con dereito aos beneficios establecidos nos puntos un e dous anteriores, xa sexan os propios causantes ou os seus cónxuxes supérstites ou pensionistas de viuvez por tal causa, deberán solicitalos expresamente ante a citada Dirección Xeral de Custos de Persoal e Pensións Públicas.»

Artigo 8. *Tributación no imposto sobre a renda das persoas físicas das indemnizacións a favor dos que sufriron privación de liberdade como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, de amnistía.*

Con efectos desde o 1 de xaneiro de 2005, engádeselle unha nova letra u) ao artigo 7 do texto refundido da Lei do imposto sobre a renda das persoas físicas, aprobado polo Real decreto legislativo 3/2004, do 5 de marzo, que quedará redactada da seguinte maneira:

«u) As indemnizacións previstas na lexislación do Estado e das comunidades autónomas para compensar a privación de liberdade en establecementos penais como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, de amnistía.»

Artigo 9. *Axudas para compensar a carga tributaria das indemnizacións percibidas desde o 1 de xaneiro de 1999 por privación de liberdade como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, de amnistía.*

1. As persoas que percibisen desde o 1 de xaneiro de 1999 ata a data de entrada en vigor desta lei as indemnizacións previstas na lexislación do Estado e das comunidades autónomas para compensar a privación de liberdade en establecementos penitenciarios como consecuencia dos supostos recollidos na Lei 46/1977, do 15 de outubro, de amnistía, poderán solicitar, na forma e nos prazos que se determinen, o aboamento dunha axuda cuantificada no 15 por cento das cantidades que, por tal concepto, consignasen na declaración do imposto sobre a renda das persoas físicas de cada un dos citados períodos impositivos.

2. Se as persoas a que se refire o punto 1 anterior falecesen, o dereito á axuda corresponderalles aos seus herdeiros, que a poderán solicitar.

3. As axudas percibidas en virtude do disposto no presente artigo estarán exentas do imposto sobre a renda das persoas físicas.

4. Por orde do ministro de Economía e Facenda determinarase o procedemento, as condicións para a súa obtención e o órgano competente para o recoñecemento e aboamento desta axuda.

Artigo 10. *Recoñecemento en favor de persoas falecidas en defensa da democracia durante o período comprendido entre o 1 de xaneiro de 1968 e o 6 de outubro de 1977.*

1. En atención ás circunstancias excepcionais que concorreron na súa morte, recoñéceselles o dereito a unha indemnización, por unha contía de 135.000 €, aos beneficiarios de quen faleceu durante o período comprendido entre o 1 de xaneiro de 1968 e o 6 de outubro de 1977, en defensa e reivindicación das liberdades e dos dereitos democráticos.

2. Serán beneficiarios da indemnización a que se refire o punto primeiro deste artigo os fillos e o cónxuxe da persoa falecida, se non estivese separado legalmente nin en proceso de separación ou nulidade matrimonial, ou a persoa que viñese convivindo con ela de forma permanente con análoga relación de afectividade á do cónxuxe durante, polo menos, os dous anos inmediatamente anteriores ao momento do falecemento, salvo que tivesen descendencia en común, caso en que abondará coa mera convivencia.

Subsidiariamente, se non existisen os anteriores, serán beneficiarios, por orde sucesiva e excluínte, os pais, os netos, os irmáns da persoa falecida e os fillos da persoa convivente, cando dependesen economicamente do falecido.

Cando se produza a concorrencia de diversas persoas que pertencen a un grupo dos que teñen dereito á indemnización, a contía total máxima repartirase por partes iguais entre todos os que teñan dereito pola mesma condición, excepto cando concorran o cónxuxe ou persoa con análoga relación afectiva e os fillos do falecido, caso en que a axuda se distribuirá ao 50 por cento entre o cónxuxe ou a persoa con análoga relación de afectividade e o conxunto dos fillos.

3. Procederá o aboamento da indemnización sempre que polos mesmos feitos non se recibise ningunha indemnización ou compensación económica ou, téndose recibido, sexa de contía inferior á determinada neste artigo.

4. O Goberno, mediante real decreto, determinará as condicións e o procedemento para a concesión da indemnización prevista neste artigo.

5. Os beneficiarios da indemnización establecida neste artigo disporán do prazo dun ano, contado desde a entrada en vigor do real decreto a que se refire o punto anterior, para presentar a súa solicitude ante a comisión nel mencionada.

Artigo 11. *Colaboración das administracións públicas cos particulares para a localización e identificación de vítimas.*

1. As administracións públicas, no marco das súas competencias, facilitaranlles aos descendentes directos das vítimas que así o soliciten as actividades de investigación, localización e identificación das persoas desaparecidas violentamente durante a Guerra Civil ou a represión política posterior e cuxo paradiro se ignore. O previsto no parágrafo anterior poderase aplicar respecto das entidades que, constituídas antes do 1 de xullo de 2004, inclúan o desenvolvemento de tales actividades entre os seus fins.

2. A Administración xeral do Estado elaborará plans de traballo e establecerá subvencións para sufragar gastos derivados das actividades previstas neste artigo.

Artigo 12. *Medidas para a identificación e localización de vítimas.*

1. O Goberno, en colaboración con todas as administracións públicas, elaborará un protocolo de actuación científica e multidisciplinar que asegure a colaboración institucional e unha adecuada intervención nas exhumacións. Así mesmo, celebrará os oportunos convenios de colaboración para subvencionar as entidades sociais que participen nos traballos.

2. As administracións públicas elaborarán e porán á disposición de todos os interesados, dentro do seu respectivo ámbito territorial, mapas en que consten os terreos en que se localicen os restos das persoas a que se refire o artigo anterior, incluíndo toda a información complementaria dispoñible sobre eles.

O Goberno determinará o procedemento e confeccionará un mapa integrado que comprenda todo o territorio español, que será accesible para todos os cidadáns interesados e ao que se incorporarán os datos que deberán ser remitidos polas distintas administracións públicas competentes.

As áreas incluídas nos mapas serán obxecto de especial preservación polos seus titulares, nos termos que regulamentariamente se establezan. Así mesmo, os poderes públicos competentes adoptarán medidas orientadas á súa adecuada preservación.

Artigo 13. *Autorizacións administrativas para actividades de localización e identificación.*

1. As administracións públicas competentes autorizarán as tarefas de prospección encamiñadas á localización de restos das vítimas referidas no punto 1 do artigo 11, de acordo coa normativa sobre patrimonio histórico e o protocolo de actuación que aprobe o Goberno. Os achados poranse inmediatamente en coñecemento das autoridades administrativas e xudiciais competentes.

2. As administracións públicas, no exercicio das súas competencias, establecerán o procedemento e as condicións en que os descendentes directos das vítimas referidas no punto 1 do artigo 11, ou as entidades que actúen no seu nome, poidan recuperar os restos enterrados nas fosas correspondentes, para a súa identificación e eventual traslado a outro lugar.

3. En calquera caso, a exhumación someterase a autorización administrativa por parte da autoridade competente, en que se deberá ponderar a existencia de oposición por calquera dos descendentes directos das persoas cuxos restos deban ser trasladados. Para tales efectos, e con carácter previo á correspondente resolución, a administración competente deberalles dar adecuada publicidade ás solicitudes presentadas, comunicando en todo caso a súa existencia á Administración xeral do Estado para a súa inclusión no mapa referido no punto primeiro do artigo anterior.

4. Os restos que fosen obxecto de traslado e non fosen reclamados serán inhumados no cemiterio correspondente ao termo municipal en que se encontrasen.

Artigo 14. *Acceso aos terreos afectados por traballos de localización e identificación.*

1. A realización das actividades de localización e eventual identificación ou traslado dos restos das persoas referidas no punto 1 do artigo 13 constitúese en fin de utilidade pública e interese social, para os efectos de permitir, de ser o caso, e de acordo cos artigos 108 ao 119 da Lei de expropiación forzosa, a ocupación temporal dos terreos onde se deban realizar.

2. Para as actividades determinadas no punto anterior, as autoridades competentes autorizarán, salvo causa xustificada de interese público, a ocupación temporal dos terreos de titularidade pública.

3. No caso de terreos de titularidade privada, os descendentes ou as organizacións lexitimadas de acordo co punto anterior, deberán solicitar o consentimento dos titulares de dereitos afectados sobre os terreos en que se achen os restos. Se non se obtiver este consentimento, as administracións públicas poderán autorizar a ocupación temporal, sempre tras audiencia dos titulares de dereitos afectados, con consideración das súas alegacións e fixando a correspondente indemnización por conta dos ocupantes.

Artigo 15. *Símbolos e monumentos públicos.*

1. As administracións públicas, no exercicio das súas competencias, tomarán as medidas oportunas para a retirada de escudos, insignias, placas e outros obxectos ou mencións conmemorativas de exaltación, persoal ou colectiva, da sublevación militar, da Guerra Civil e da represión da

Ditadura. Entre estas medidas poderase incluír a retirada de subvencións ou axudas públicas.

2. O previsto no punto anterior non será de aplicación cando as mencións sexan de estrita lembranza privada, sen exaltación dos enfrontados, ou cando concorran razóns artísticas, arquitectónicas ou artístico-relixiosas protexidas pola lei.

3. O Goberno colaborará coas comunidades autónomas e coas entidades locais na elaboración dun catálogo de vestixios relativos á Guerra Civil e á Ditadura para os efectos previstos no punto anterior.

4. As administracións públicas poderán retirar subvencións ou axudas aos propietarios privados que non actúen do modo previsto no punto 1 deste artigo.

Artigo 16. *Val dos Caídos.*

1. O Val dos Caídos rexerese estritamente polas normas aplicables con carácter xeral aos lugares de culto e aos cemiterios públicos.

2. En ningún lugar do recinto se poderán levar a cabo actos de natureza política nin exaltadores da Guerra Civil, dos seus protagonistas ou do franquismo.

Artigo 17. *Edificacións e obras realizadas mediante traballos forzosos.*

O Goberno, en colaboración coas demais administracións públicas, confeccionará un censo de edificacións e obras realizadas por membros dos batallóns disciplinarios de soldados traballadores, así como por prisioneiros en campos de concentración, batallóns de traballadores e prisioneiros en colonias penais militarizadas.

Artigo 18. *Concesión da nacionalidade española aos voluntarios integrantes das brigadas internacionais.*

1. Co fin de facer efectivo o dereito que lles recoñeceu o Real decreto 39/1996, do 19 de xaneiro, aos voluntarios integrantes das brigadas internacionais que participaron na Guerra Civil de 1936 a 1939, non lles será de aplicación a exigencia de renuncia á súa anterior nacionalidade requirida no artigo 23, letra b, do Código civil, no que se refire á adquisición por carta de natureza da nacionalidade española.

2. Mediante real decreto aprobado polo Consello de Ministros, determinaranse os requisitos e o procedemento que se deberá seguir para a adquisición da nacionalidade española por parte das persoas mencionadas no punto anterior.

Artigo 19. *Recoñecemento ás asociacións de vítimas.*

Recoñécese o labor das asociacións, fundacións e organizacións que destacasen na defensa da dignidade de todas as vítimas da violencia política a que se refire esta lei. O Goberno poderalles conceder, mediante real decreto, as distincións que considere oportunas ás referidas entidades.

Artigo 20. *Creación do Centro Documental da Memoria Histórica e Arquivo Xeral da Guerra Civil.*

1. De conformidade co previsto na Lei 21/2005, do 17 de novembro, constitúese o Centro Documental da Memoria Histórica, con sede na cidade de Salamanca.

2. Son funcións do Centro Documental da Memoria Histórica:

a) Manter e desenvolver o Arquivo Xeral da Guerra Civil Española creado polo Real decreto 426/1999, do 12 de marzo. Para tal fin, e mediante o procedemento que regulamentariamente se determine, integranse neste Arquivo todos os documentos orixinais ou copias fidedignas destes referidos á Guerra Civil de 1936-1939 e á represión política

subseguinte sitios en museos, bibliotecas ou arquivos de titularidade estatal, nos cales quedará unha copia dixitalizada dos mencionados documentos. Así mesmo, a Administración xeral do Estado procederá á recompilación dos testimonios orais relevantes vinculados ao indicado período histórico para a súa remisión e integración no Arquivo Xeral.

b) Recuperar, reunir, organizar e pór á disposición dos interesados os fondos documentais e as fontes secundarias que poidan resultar de interese para o estudo da Guerra Civil, a Ditadura franquista, a resistencia guerrilleira contra ela, o exilio, o internamento de españois en campos de concentración durante a Segunda Guerra Mundial e a Transición.

c) Fomentar a investigación histórica sobre a Guerra Civil, o franquismo, o exilio e a Transición, e contribuír á difusión dos seus resultados.

d) Impulsar a difusión dos fondos do centro, e facilitar a participación activa dos usuarios e das súas organizacións representativas.

e) Outorgar axudas aos investigadores, mediante premios e bolsas, para que continúen desenvolvendo o seu labor académico e de investigación sobre a Guerra Civil e a Ditadura.

f) Reunir e pór á disposición dos interesados información e documentación sobre procesos similares habidos noutros países.

3. A estrutura e o funcionamento do Centro Documental da Memoria Histórica establecerase mediante real decreto acordado en Consello de Ministros.

Artigo 21. *Adquisición e protección de documentos sobre a Guerra Civil e a Ditadura.*

1. A Administración xeral do Estado aprobará, con carácter anual e coa dotación que en cada caso se estableza nos orzamentos xerais do Estado, un programa de convenios para a adquisición de documentos referidos á Guerra Civil ou á represión política subseguinte que consten en arquivos públicos ou privados, nacionais ou estranxeiros, xa sexan en versión orixinal ou a través de calquera instrumento que permita archivar, coñecer ou reproducir palabras, datos ou cifras con fidelidade ao orixinal. Os mencionados fondos documentais incorporaranse ao Arquivo Xeral da Guerra Civil Española.

2. De conformidade co disposto na Lei 16/1985, do 25 de xullo, de patrimonio histórico español, os documentos existentes en arquivos privados e públicos relativos á Guerra Civil e á Ditadura decláranse constitutivos do patrimonio documental e bibliográfico, sen prexuízo do disposto no artigo 22.

Artigo 22. *Dereito de acceso aos fondos dos arquivos públicos e privados.*

1. Para os efectos do previsto nesta lei, garántese o dereito de acceso aos fondos documentais depositados nos arquivos públicos e a obtención das copias que se soliciten.

2. O previsto no punto anterior será de aplicación, nos seus propios termos, aos arquivos privados sostidos, total ou parcialmente, con fondos públicos.

3. Os poderes públicos adoptarán as medidas necesarias para a protección, a integridade e catalogación destes documentos, en particular nos casos de maior deterioración ou risco de degradación.

Disposición adicional primeira. *Adecuación do Arquivo Xeral da Guerra Civil Española.*

Autorízase o Goberno a que leve a cabo as accións necesarias para organizar e reestruturar o Arquivo Xeral da Guerra Civil Española.

Disposición adicional segunda.

As previsións contidas nesta lei son compatibles co exercicio das accións e o acceso aos procedementos xudiciais ordinarios e extraordinarios establecidos nas leis ou nos tratados e convenios internacionais subscritos por España.

Disposición adicional terceira. *Marco institucional.*

No prazo dun ano a partir da entrada en vigor desta lei, o Goberno establecerá o marco institucional que impulse as políticas públicas relativas á conservación e ao fomento da memoria democrática.

Disposición adicional cuarta. *Habilitación ao Goberno para o recoñecemento de indemnizacións extraordinarias.*

1. Autorízase o Goberno a que, no prazo de 6 meses, mediante real decreto, determine o alcance, as condicións e o procedemento para a concesión de indemnizacións extraordinarias en favor de quen sufrise lesións incapacitantes por feitos e nas circunstancias e coas condicións a que se refire o punto un do artigo 10 da presente lei.

2. Procederá o recoñecemento das indemnizacións previstas nesta disposición sempre que polos mesmos feitos non se recibise indemnización ou compensación económica con cargo a algún dos sistemas públicos de protección social.

3. As indemnizacións establecidas nesta disposición aboaráselles directamente aos propios incapacitados e serán intransferibles.

Disposición adicional quinta.

Para os efectos da aplicación da Lei 37/1984, do 22 de outubro, o persoal da mariña mercante que foi incorporado ao Exército Republicano desde o 18 de xullo de 1936 considerárase incluído no Decreto do 13 de marzo de 1937 que establecía a incorporación á reserva naval, o Decreto do 12 de xullo de 1937 que aplicaba o anterior fixando o ingreso e escalafonamento na citada reserva e a orde circular do 10 de outubro de 1937 que aproba o regulamento do citado escalafonamento en desenvolvemento dos anteriores. Procederá o aboamento da pensión correspondente sempre que polo mesmo suposto non se recibise ningunha compensación económica ou, téndose recibido, sexa de contía inferior ao determinado nas mencionadas disposicións.

Disposición adicional sexta.

A fundación xestora do Val dos Caídos incluírá entre os seus obxectivos honrar e rehabilitar a memoria de todas as persoas falecidas como consecuencia da Guerra Civil de 1936-1939 e da represión política que a seguiu, con obxecto de afondar no coñecemento deste período histórico e dos valores constitucionais. Así mesmo, fomentará as aspiracións de reconciliación e convivencia que hai na nosa sociedade. Todo isto con plena suxeición ao disposto no artigo 16.

Disposición adicional sétima. *Adquisición da nacionalidade española.*

1. As persoas cuxo pai ou nai fose orixinariamente español poderán optar á nacionalidade española de orixe se formalizan a súa declaración no prazo de dous anos desde a entrada en vigor da presente disposición adicional. Este prazo poderá ser prorrogado por acordo do Consello de Ministros ata o límite dun ano.

2. Este dereito tamén se lles recoñecerá aos netos dos que perderon ou tiveron que renunciar á nacionalidade española como consecuencia do exilio.

Disposición adicional oitava. *Acceso á consulta dos libros de actas de defuncións dos rexistros civís.*

O Goberno, a través do Ministerio de Xustiza, en canto sexa preciso para dar cumprimento ás previsións desta lei, ditará as disposicións necesarias para facilitar o acceso á consulta dos libros das actas de defuncións dos rexistros civís dependentes da Dirección Xeral dos Rexistros e do Notariado.

Disposición derogatoria.

En congruencia co establecido no punto 3 da disposición derogatoria da Constitución, decláranse expresamente derogados o Bando de Guerra do 28 de xullo de 1936, da Xunta de Defensa Nacional, aprobado polo Decreto número 79, o Bando do 31 de agosto de 1936 e, especialmente, o Decreto do xeneral Franco, número 55, do 1 de novembro de 1936: as leis de seguranza do Estado, do 12 de xullo de 1940 e 29 de marzo de 1941, de reforma do Código penal dos delitos contra a seguranza do Estado; a Lei do 2 de marzo de 1943 de modificación do delito de rebelión militar; o Decreto lei do 18 de abril de 1947, sobre rebelión militar e bandidaxe e terrorismo e as leis 42/1971 e 44/1971 de reforma do Código de xustiza militar; as leis do 9 de febreiro de 1939 e a do 19 de febreiro de 1942 sobre responsabilidades políticas e a Lei do 1 de marzo de 1940 sobre represión da masonaría e o comunismo, a Lei do 30 de xullo de 1959, de orde pública e a Lei 15/1963, creadora do Tribunal de Orde Pública.

Disposición derradeira primeira. *Habilitación para o desenvolvemento.*

Habilitase o Goberno e os seus membros, no ámbito das súas respectivas competencias, para ditar cantas disposicións sexan necesarias para o desenvolvemento e a aplicación do establecido nesta lei.

Disposición derradeira segunda. *Entrada en vigor.*

Esta lei entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no Boletín Oficial del Estado, con excepción da disposición adicional sétima, que o fará ao ano da súa publicación.

Por tanto,

Mando a todos os españois, particulares e autoridades, que cumbran e fagan cumprir esta lei.

Madrid, 26 de decembro de 2007.

JUAN CARLOS R.

O presidente do Goberno,
JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

22297 *CORRECCIÓN de erros da Lei orgánica 13/2007, do 19 de novembro, para a persecución extraterritorial do tráfico ilegal ou a inmigración clandestina de persoas. («BOE» 310, do 27-12-2007.)*

Advertido erro na publicación da Lei orgánica 13/2007, do 19 de novembro, para a persecución extraterritorial do tráfico ilegal ou a inmigración clandestina de persoas, publicada no «Boletín Oficial del Estado», suplemento en lingua galega número 30, do 21 de novembro de 2007, procédese a efectuar a oportuna rectificación:

Na páxina 3746, segunda columna, no punto un do artigo segundo, polo que se modifica o número 1 do artigo 313 do Código penal, onde di: «... ou por outro país...», debe dicir: ... ou a outro país...».

MINISTERIO DE AGRICULTURA, PESCA E ALIMENTACIÓN

22304 *ORDE APA/3820/2007, do 21 de decembro, pola que se modifican as datas de presentación da solicitude da axuda á reestruturación do sector do azucre establecidas no Real decreto 890/2006, do 21 de xullo. («BOE» 310, do 27-12-2007.)*

O Regulamento (CE) n.º 320/2006 do Consello, do 20 de febreiro de 2006, polo que se establece un réxime temporal para a reestruturación do sector do azucre na Comunidade e se modifica o Regulamento (CE) n.º 1290/2005, sobre o financiamento da política agrícola común, foi modificado polo Regulamento (CE) n.º 1261/2007 do Consello, do 9 de outubro de 2007, co fin de se adaptar ás exigencias dun maior abandono voluntario da produción de azucre.

O Real decreto 890/2006, do 21 de xullo, polo que se regula o réxime temporal para a reestruturación do sector do azucre, faculta o ministro de Agricultura, Pesca e Alimentación para modificar as datas e os prazos de acordo co disposto nas normas comunitarias.

Cómpre, xa que logo, establecer unha disposición que incorpore as datas que a nova regulamentación recolle, así como a modificación da data de presentación da solicitude de axuda á reestruturación para se adaptar mellor ás novas condicións da regulamentación comunitaria. Por conseguinte, modifícase a data do artigo 3, número 2, do Real decreto 890/2006, de forma que as empresas que decidan abandonar a produción de azucre ou isoglicosa e desexen acollerse ás axudas establecidas no fondo temporal de reestruturación poidan presentar unha solicitude ante o órgano competente da comunidade autónoma en que radique a fábrica sometida a actuacións de reestruturación.

No procedemento de elaboración da presente disposición foron consultados as comunidades autónomas e os sectores afectados.

Na súa virtude, dispoño:

Artigo único. *Solicitudes de axuda á reestruturación.*

1. A solicitude de axuda á reestruturación presentárase antes do 31 de xaneiro anterior á campaña en que se abandone a cota.

2. De acordo co artigo 4, número 1bis, do Regulamento (CE) n.º 320/2006, as empresas poderán presentar até o 31 de marzo de 2008 unha solicitude adicional á que se presentase de acordo co número 1, de axuda á reestruturación, co fin de renunciar, a partir da campaña de comercialización 2008/2009, a unha parte adicional ou á totalidade da cota que teñan asignada.

Disposición derradeira. *Entrada en vigor.*

Esta orde entrará en vigor o día seguinte ao da súa publicación no «Boletín Oficial del Estado».

Madrid, 21 de decembro de 2007.—A ministra de Agricultura, Pesca e Alimentación, Elena Espinosa Mangana.